

APOSTOLATSKI CENTAR **"SAV-TVOJ"**

Mistična svjedočanstva br. 1

KLINIČKA SMRT JEDNOG SVEĆENIKA

Zdravo Marijo,
Zlatna
Kraljice mira,
prepuna sjaja
Zvijezdo što kroz tminu vodi
život moj.
Sav se danas predajem Tebi,
Krasna,
Majko moja i Majko
Krista Kralja
Da uvijek budem Njegov i uvijek
Sav-Tvoj.

Nakladnički niz: **"Mistična svjedočanstva" br. 1**

Naslov: **"Klinička smrt jednog svećenika"**

Izdavač: Apostolatski centar "SAV TVOJ"
Porečka 62, Zagreb

Priprema i tisak: Apostolatski centar "SAV TVOJ"

Naklada: 2 000 primjeraka

ISBN 953-6471-42-6

Narudžbe na adresu:
Apostolatski centar "SAV TVOJ"
Porečka 62
10 000 Zagreb
Tel/fax: 01/ 23 70 332
Tel: 01/ 23 71 822

MISTIČNA SVJEDOČANSTVA
br. 1

KLINIČKA SMRT JEDNOG SVEĆENIKA

Zagreb, 2003.

UVOD

Majka Angelika već je dva puta vodila razgovor sa župnikom Stevenom Scheierom u tjednoj emisiji u živo "Mother Angelica Live". Prvi je puta razgovarala 9. travnja 1977. Drugi puta 17. lipnja 1998. Oba su intervjua u studiju američkog televizijskog odašiljača EWTN snimljena pred gostima u studiju i izravno prenesena. Za ovu je knjižicu uzet noviji snimak od 17. lipnja 1998.

Od oba se intervjua mogu dobiti video i zvučne kazete na engleskom jeziku, a naručuju se kod EWTN-a.

Katolički televizijski odašiljač EWTN osnovala je karmelićanka Angelika 15. kolovoza u Birminghamu. Alabami, USA, i danas je najveća televizijska stanica na svijetu. Ova TV-stanica radi dan i noć; obuhvaća više od 55 milijuna domaćinstava u 38 zemalja i područja s oko 1500 kabel-sistema.

Karmelićanka Angelika je 1981. uredila u nekadašnjoj garaži svoj vlastiti TV-studio, nakon što je ustanovila da TV-stanica, gdje je radila, emitira bogohulne filmove.

EWTN je 1992. započeo odašiljati i radio programe preko najvećeg privatnog kratkovalnog odašiljača na svijetu, da bi obuhvatio i područja zemalja koja se pomoću televizije nisu mogla dohvatiti. Taj kratkovalni odašiljač emitira također danonoćno vjerske programe i obuhvaća slušateljstvo od 700 milijuna ljudi. Godine 1996. emisije su protegnute na AM/FM radiostanice. EWTN može se besplatno uhvatiti preko satelita po cijelom svijetu. Programi se emitiraju na engleskom i španjolskom jeziku.

Svakoga tjedna u jednosatnoj emisiji uživo "Mother Angelica live", odgovara majka Angelika na aktualna pitanja naše vjere. Slušateljstvo može postavljati pitanja. Preko vlastite internet stranice http: // www.ewtn.com mogu se online-službe preslušavati kao i EWTN AM/FM primati.

RAZGOVOR

Majka Angelika i župnik Scheier obraćaju se za vrijeme razgovora gostima u studiju i publici. Nakon pozdrava i kratka uvoda otvara majka Angelika emisiju slijedećim riječima:

"Znate li što se baš često ne događa? To sam iskusila nakon svoga čudesnog i dramatičnog ozdravljenja u siječnju. Čuda rijetko možemo gledati, zar ne? Čujemo o njima ili ih čitamo u Evanđelju. No, večeras borave dvije osobe među nama, koje su doživjele čuda. Ovdje je ponovno među nama stari znanac koji je doživio veliko čudo, kao i moja malenkost, koja je, što čvrsto vjerujem, iskusila jedno pravo čudo. To je milost, što ovo iskustvo mogu podijeliti sa svima vama, jer je čudo župnika Scheiera, zaista lijek za ozdravljenje i duše i tijela. Večeras će župnik Scheier, većina od vas već ga je čula, ponoviti sve što se dogodilo, za sve nove stanice širom svijeta. Želimo da svi u Južnoj Americi, Europi, Africi i Kini čuju čudo Božje milosti.

Dobro nam došli, župniče Steven Scheier! Smijem li vas zamoliti da osvježite sjećanja onih koji su već čuli i kažete što se u početku dogodilo, te nastavite govoriti o ovom

potresnom događaju.

Župnik Scheier: "Vrlo rado! Godine 1985. na jugoistoku Kanzasa (USA) vršio sam službu župnika. 18. listopada odlučio sam krenuti u Wichitu prijatelju svećeniku i zamoliti ga za savjet u vezi jednog događaja u mojoj župi. Dakle, krenuo sam u 86 milja (140 km) udaljenu Wichitu. Vozio sam vrlo opasnom valovitom cestom koja je vodila prema Flint Hillsu i bila osobito prometna teškim teretnjacima s prikolicama. Vozeći se isti dan iz Wichite kući sudario sam se frontalno s otpremnim kolima iz Hutchinsona, grada sjeverno od Wichite. Izbačen sam iz vozila i izgubio svijest. Neposredno zatim zaustavila se sestra bolničarka, pruživši mi prvu pomoć sve do dolaska hitne pomoći iz obližnjeg grada Eureka. Odmah je iskusna sestra bolničarka izvjestila zdravstveno osoblje da mi je slomljen kralježak i stoga neka postupaju oprezno, premda nije ništa znala o stvarno teškoj povredi. Liječnik bolnice u Eureki nije mi mogao pomoći. Sašio je kožu na desnoj strani glave. Pretpostavili su da sam doživio potres mozga. Liječnik je pozvao 'Life Watch' helikopter za spašavanje iz Wichie. Nakon što se helikopter podigao, liječnik je bolničarki rakao da taj transport u bolnicu u Wichitu neću preživjeti.

Najprije su me smjestili u bolnički dio za teško unesrećene, a potom u odjel za intenzivnu njegu, gdje sam ostao do slijedećeg studenoga. Stavili su me u korito i povjerili me njezi neurologa.

Još istu večer nazvao je moj župljanin bolnicu i propitao se o mojem stanju. Bolničarka mu je odgovorila da liječni-

ci smatraju da imam svega 5% šanse da preživim. Davali su mi samo morfij za ublažavanje bolova i isključili svaki kirurški zahvat. Snažnim sudarom pretrpio sam lom kralješka, koji se stručno zove C2-lom. To znači da je drugi kralježnjak slomljen. To je isti tip loma kao kod vješanja. Obješena osoba umire zbog gušenja. Da su na mjestu nesreće okrenuli moju glavu na jednu ili drugu stranu, odmah bi se ugušio i umro.

U bolnici sam ležao od 18. listopada do 2. prosinca. U to sam vrijeme doznao da su u mojoj župi u Fredoniji istu večer molili za mene. Te su noći dolazili župljani i molili za moj život i moje ozdravljenje.

To što sam danas pred vama zahvaljujem molitvama.

Već sam 2. prosinca zbog brzog ozdravljenja bio otpušten iz bolnice. Liječnici nisu vjerovali da ću tako brzo ozdraviti. Budući da sam ipak preživio, natuknuli su da su smatrali kako ću ostatak života u najboljem slučaju samo životariti. To me zaprepastilo. Nadodali su kako su me vidjeli oduzetog do kraja života, nepokretnog vrata, uz nesposobnost govora. Bog je je sa mnom imao drugačiji plan.

U svibnju slijedeće godine vratio sam se u svoju župu u Fredoniji. Biskup nije moju župu predao drugome.

Jednoga dana nakon povratka slavio sam kao obično dnevnu sv. Misu. Evanđelje dana - prispodoba, koju sam često čitao i čuo: priča o čovjeku koji je imao smokvu u svom vinogradu. *Dođe tražeći ploda na njoj i ne nađe, pa reče vinogradaru: Evo, već tri godine dolazim i tražim ploda na ovoj smokvi i ne nalazim. Posijeci je. Zašto da iscrpljuje zemlju? A on mu odgovori: Gospodaru, ostavi je*

još ove godine, da je okopam i pognojim. Možda će ubuduće ipak roditi. Ako li ne, posjeći ćeš je. (Lk 13, 6-9).

Stranica ovog Evanđelja upravo pročitana, sve je bila veća i svjetlija, i pomicala se s lektionara prema meni. Pomislih, moralo se nešto izvanredno dogoditi. Osobitost toga Evanđelja podsjetila me na razgovor, koji sam već čuo. Završio sam sv. Misu kako sam mogao, vratio se u župnu kuću i sjeo za stol. Vrlo brzo se sjetih razgovora kratko nakon moje nesreće. Nalazim se pred sudačkom stolicom svemogućega Boga i njegova Sina Isusa Krista. Gospodin je brzo prošao kroz cijeli moj život. Optužio me zbog teških smrtnih grijeha, za koje nije bilo više vremena ispovjediti ih ili okajati, a koje sam odgađao misleći da za to ima vremena.

Osuda je vječni Pakao!

Nimalo iznenađen rekoh: **"Da Gospodine, znam! To zaslužujem!"**

Kada se govori s vječnom Istinom nema ni isprike, ni izgovora. Sve što On reče spoznah da je točno i istinito. Reče mi da mogu imati što sam htio - **vječno prokletstvo.** Dakle, potvrdio je samo moj vlastiti izbor.

Odmah zatim začuh ženski glas. Ne vidjeh osobu. Glas reče: **"Sine moj, hoćeš li njegov život i njegovu dušu spasiti?"**

Na to reče Isus Krist: **"Majko, kroz dvanaest godina bio je svećenik samo za sebe, a ne za mene. Neka mu bude kazna koju zaslužuje."**

Na to reče ženski glas: **"Ali kako bi bilo Sine moj kada bismo mu dali posebne milosti i tada vidjeli hoće li**

donijeti plod. Ne bude li ploda, neka se vrši tvoja volja! Majko, on pripada Tebi!"

I zato sam večeras ovdje pred vama! Prošlo je nešto više od dvanaest godina. Sada je Majka Božja moja Majka. Posve pripadam Njoj, i to u naravnom i nadnaravnom smislu. Ne znam kako bih danas mogao živjeti bez Nje. Ranije je nisam posebno častio. Ali sada je štujem posve naročito. Moj se svećenički život dramatično izmijenio. Sada znam, potreban je cijeli život, da, doista cijeli život, da postaneš dobar svećenik kakvoga Bog želi. To se ne postiže za jedan mjesec, ni za jednu godinu, ni za pet godina. Naš je Gospodin rekao da trebamo biti savršeni kao što je njegov Otac savršen. A to vrijedi i za svećenike. Otada sam shvatio svoju misiju: **"vratiti se" i ljudima reći prvo, da Pakao postoji, doista postoji, a drugo, da i svećenici mogu biti osuđeni na vječne paklene muke!**

Majka Angelika: Neki se ljudi pitaju kako može svećenik biti osuđen na Pakao?

Župnik Scheier: Za nas važe iste zapovijedi kao i za druge. Postoji deset zapovijedi Božjih. Ako se jedna ili više zapovijedi prekrši, moramo poći na ispovijed, jer smo sagriješili. Moguće smo se teško o Gospodina ogriješili. Bijeli kolar oko vrata ne garantira svećeniku Nebo. Isto kao i svaki vjernik moramo se i mi obuzdavati, naime još savjesnije, stoga jer smo odgovorniji, jer savjetujemo vjernike kako treba živjeti. Pred njima zastupamo Crkvu. Govorimo ono što je Isus govorio i naučavao. Prema tome

imamo mnogo veću odgovornost. Ljudi to ne vjeruju, ali mi nosimo doista veliku odgovornost. Ni nama nije spas duše osiguran, doista nije.

Majka Angelika: Svi moramo ići putem svetosti, zar ne?

Župnik Scheier: Tako je!

Majka Angelika: Znate li što me je najviše začudilo gospodine župniče? Kada ste stajali pred Bogom, a On vam je nagovijestio osudu vječnog Pakla, činilo se kao da ste je mirno prihvatili. Je li to u vezi sa smrću?

Župnik Scheier: Ima veze s osudom. Bila je istina. Znao sam osudu prije nego je bila izrečena, takav je zaključak dosljedan. Stoga to više nije bio udarac za mene.

Majka Angelika: I vi ste prihvatili osudu?

Župnik Scheier: Da, tako je.

Majka Angelika: Pretpostavljam, svatko mora svoju osudu prihvatiti.

Župnik Sceeier: Mislim, svi je prihvaćamo. Ali ja sam drugačije planirao. Imao sam mnogo isprika, ali s tim se ne može izbjeći osuda. Doista, ne na taj način, jer Bog zna sve. Bolje nas poznaje nego mi sami sebe. Poznaje nas potpuno. Ne osuđuje nas za djela za koja nismo odgovorni. To sam sam iskusio.

Majka Angelika: Sve to je čudo. Ali kažite nam nešto više o tome. Jeste li osjećali velike boli? Mislim, ovdje ste, zapravo ne biste mogli ovdje biti, pa ni onda kada je naš Gospodin rekao svojoj Majci: **"Dobro Majko, on pripada Tebi!"** Da li je to i sa medicinskog gledišta bilo čudo?

Župnik Scheier: Da, također i medicinsko čudo. Preživio sam, jer se Nebeska Majka zauzela za moj život. Naš

Gospodin me mogao po pravdi kazniti, ali nije. Po svojem velikom Milosrdu ostavio me na životu. Ne samo da je moju dušu izbavio od vječne smrti, spasio je i moj fizički život. U tome gledam dvostruko čudo.

Čitamo ili slušamo u Evanđelju prispodobu o bogatašu za bogatim stolom i siromašnom Lazaru, kako prosjači pred njegovim vratima. Nakon smrti molio je bogataš u Paklu neka se Lazar vrati na zemlju i opomene njegovu braću, kako oni ne bi stigli na ovo mjesto muka. Ali mu Abraham odgovori: "Imaju Mojsija i proroke! Njih neka poslušaju! .... Ako ne slušaju Mojsija ni proroka, pa da i netko ustane od mrtvih, neće povjerovati." (Lk 16, 27-31)

Ali ja sam ovdje! Nikada nisam ni u svojim najsmionijim snima mislio da ću biti predmet njegova tolikoga Milosrđa.

Majka Angelika: Znamo, osjećate obvezu govoriti svim ljudima da Pakao postoji i da je za onoga koji umre u smrtnom grijehu velika opasnost da onamo stigne. Što biste nam htjeli još priopćiti?

Župnik Scheier: Nakon svoga obraćenja znao sam od prvog dana kako moram i o drugom govoriti, a ne samo o Paklu. U nekoj sam mjeri zadužen ili poslan vratiti se, smijem li tako reći i govoriti o Paklu i drugim važnim potrebama. Upravo moram to činiti:

Svjedočiti činjenicu o potrebi obnove Crkve i klera, neugodan zadatak koji ne pruža osobito zadovoljstvo, jer ne mogu upitati: Zašto baš ja? O tome sam često razmišljao. Zašto sam baš ja imao tu sreću i kako moram biti zahvalan Gospodinu, jer svaka je milost povezana s blagoslovom i obavezom. To važi i za mene. Zbog toga sam vrlo, vrlo sre-

tan i sve to činim iz ljubavi prema Njemu, za svoju subraću svećenike, kao i za svoju braću i sestre u Kristu, njegove sljedbenike.

Nastavim li sada govoriti o nepovoljnom stanju (prilikama) u Crkvi, nipošto ne znači da se i ja nisam ogriješio o takove čine, propuste i nemarnosti. Dapače, to je znak da ta područja koja se moraju spomenuti i poštivati, moraju biti u današnjoj Crkvi obnovljena, i što je osobito važno - širom svijeta, ne samo u Sjedinjenim državama Amerike. Neke teme, koje se moraju razmatrati i na njih se koncentrirati, poznate su svima nama. Prvo je područje sakramenat Pomirenja i to osobna Ispovijed. O njoj se više u Crkvi ne govori. Ako se tko ispovijeda, često mu kažu: Ne dolazite tako revno! Neki svećenici smatraju ispovijed svaki drugi tjedan prečestom. Također se često događa da osobi koja prizna grijeh kažu da ovo ili ono nije grijeh. I sam sam ispovijedajući se to doživio. Ispovijeda li tko teški grijeh, kažu mu često da za ovaj ili onaj čin nije kriv: da je bio umoran ili sit života, pa zato nije kriv.

Prema tome mislimo: Čemu ići na Ispovijed kada i onako nisam sagriješio. Više ne postoji potreba za Ispovijedi. Stoga se mnogi ljudi ne ispovijedaju, jer ne osjećaju više krivnju. Također ih i mediji tako podučavaju. Nažalost, čuje se isto i od svećenika. Pa i mlade se ne uči više ispitivati savjest po Deset Božjih zapovijedi. Vrlo malo ljudi poznaje i Crkvene zapovijedi. Ni mnogi mladi ljudi današnje generacije ne znaju za razliku između teških i lakih grijeha. Ne znaju više ni za savršeni čin pokajanja iz ljubavi. To znam iz iskustva.

Također su vlastita mišljenja svećenika glavni razlog za sve manji broj Ispovijedi. Kaže li svećenik svoje vlastito mišljenje, koje nije usklađeno s crkvenim naukom, bilo bi bolje da skine kolar. Budući da je od Crkve posvećen, mora podučavati ono što Crkva naučava. Samo ga je zbog toga katolička Crkva imenovala i zadužila. Govoriti svoje vlastito mišljenje nije njegova zadaća. Zbog toga mnogi svećenici zbunjuju ljude, jer ne izjavljuju svoja osobna mišljenja samo u ispovjedaonici, nego i u propovijedima. Jedan od razloga zašto se ne želi govoriti o važnim vjerskim stvarima jest, što se ne želi ljude oneraspoložiti. Svećenici ne žele da njihovi župljani imaju osjećaj krivnje, osobito oni koji daruju Crkvi veće svote novca. Svećenicima je drago kada ljudi izlazeći iz crkve kažu: "Gospodine župniče, propovijed je bila dobra, doista odlična propovijed!"

A posljedice? Uglavnom se govori o miru, ljubavi, radosti. Ne više o centralnim temama: vjeronauku, moralu, Božjoj pravednosti, Paklu i Ispovijedi. O tome se više ne govori.

Paraliturgijske službe po župama, kao i molitveni časovi, su u opadanju. Dobro se sjećam, kao i većina vas, na molitve devetnica i krunica u župi, blagoslova i klanjanja pred Presvetim Oltarskim Sakramentom. Sada je to zastarjelo. Zašto?

Uzmete li u ruku župne listiće ponekih župa možete pročitati sve o organizacijama, koje u ovoj ili onoj župi djeluju. Te organizacije postoje za ljude koji ne mogu svoje probleme sami riješiti, te pomažu neudanima.

neoženjenima, rastavljenima, udovicama, alkoholičarima itd. Ljudi se skupe i zaključuju da i druge muče isti problemi kao i njih. I na kraju razgovori vode do toga da kažu: "Molitva je beskorisna! Ljudi žele organizaciju koja zadovoljava njihove potrebe. Misle da je to moderno i jedino može pomoći. Većinom su to društveni susreti gdje se sastaju i ustanovljavaju da i drugi ljudi imaju probleme. Sve je to od slabe koristi.

U ime ekumenizma dogodile su se u Crkvi strahovite stvari! Iz crkve se izbacuju kipovi, klecala; svetohranište se stavlja sa strane, dapače i u drugu prostoriju. A svećenik sjedi kao na nekoj predsjedničkoj stolici i u središtu je liturgije - u sredini oltarskog prostora.

U sredini je svećenik, a ne Isus. Isusa se više ne vidi. Spomenimo još i to. Više se ne postavlja raspelo, jedino goli križ bez korpusa. Zašto se mora odstraniti raspelo? Jer to vrijeđa našu protestantsku braću. Kada vide raspelo kažu: Zašto stavljate korpus na križ? Ta Isus je uskrsnuo! Sada se stavlja samo križ! To je istina, ali promatrati Isusa na križu predočuje drugu poruku. Gledajući Isusa Krista na križu vidimo koliko je za nas pretrpio. Ali to danas ne vrijedi.

Bdijenje prije svečanih blagdana (vigilije) i Križni put nisu više u modi i ne održavaju se.

Izvanjski pokreti iskazivanja unutarnjeg poštovanja i časti Bogu vjernika i svećenika - klečanjem i poklon prigibom koljena nisu više moderni, i ne preporučuju se. To pripada prošlosti. Prigibanjem glave pred Presvetim smatra se danas dovoljnim, ostali su pokloni zastarjeli. U nekim je

župama i stajanje kod Pretvorbe moderno. Sve su te stvari jednostavno zle! U mnogim biskupijama ne vrijedi više zamjena jednog svećenika s drugim. Još pedesetih godina smatralo se svećeništvo najuzvišenijom zajednicom na svijetu. Danas se to ne govori. Umjesto toga uvedene su među svećenicima dvije igre. Prva: ako se svećenik zalaže i dobro radi, kažu drugi kolege: "Što želi dokazati? Što namjerava?"

Drugi je način igre slijedeći: zakaže li u manjoj ili većoj stvari tada govore: "Pa rekao sam da neće uspjeti!"

Što možete od takve osobe očekivati? Besmislenost ili paradoks takovih situacija jest, da svaka biskupija ima svećenika za svećenike. To je osoba kojoj svećenik može navratiti kada ima problema. To je osoba puna razumijevanja, suosjećanja i zna postupati sa svećenicima, i oni ga rado potraže i slušaju umjesto biskupa.

Nešto bih htio reći i o zadnjoj temi o katoličkim udžbenicima. Žalosna je činjenica što se djeca već od šezdesetih i sedamdesetih godina ne odgajaju u katoličkoj vjeri. Djeca, koja ne polaze privatne i vjerske škole, ukazuju na ekstremni manjak znanja u pogledu crkvene nauke, naročito na području nauke o ćudoređu.

Jednom sam sedamdesetih godina točno pregledao u našoj školi tekst katekizma. Na prvoj se stranici nalazila slika Isusova kako se smješka. Na drugoj je strani bilo napisano masnim slovima: Isus te ljubi. I tako lista dijete redom. Danas se na takav način podučavaju djeca. Tako ne upoznaju i ne uče vjeronauk, ni Božje zapovijedi, ni dogme, ni kako se ispovijeda i prima sv. Pričest.

Kada sam jednom rekao djeci da moraju znati napamet Deset zapovijedi Božjih, posjetili su me roditelji misleći da je to znanje potpuno nepotrebno. Objasnio sam im kako će tako njihovo dijete svoju savjest moći bolje ispitati. Konačno sam ih ipak uvjerio. Sve to šteti današnjoj Crkvi. Postoje još mnoge druge teme o kojima bih trebao govoriti.

Kako dugo će Bog sve ovo podnositi? Nisam prorok. Kako dugo će još čekati da dođemo pameti? Znam - kako je rekla i naša Nebeska Majka - Bog je vrlo milostiv i strpljiv. Ali On je strpljiv samo iz jednog razloga, želi naše spasenje. Želi da svi budemo jedno s Njim u Nebu. Stoga je strpljiv i čeka da se opametimo.

Majka Angelika: To je velika misija, gospodine župniče, jer se nas mora uvijek nanovo na to podsjećati. Ne tako davno, recimo prije četrdesetak godina, sama pomisao na pobačaj bila je odvratna. Bojim se činjenice da smo se na ovaj grijeh priučili i jedva ga spoznajemo.

Mislim, gospodine župniče, vaše je svjedočenje vrlo važno. Također i naša televizijska postaja nema samo svrhu podučavati ljude, nego i opominjati da Bog i Sud postoje.

I još je nešto sigurno za sve nas. Jednoga dana morat ćemo, kao i gospodin župnik, stati pred Gospodina, ali ne možemo računati da će se za nas založiti Majka Božja, kao i za njega. No, nadam se da će svakoga od nas zagovarati. Mislim da je doživljaj gospodina župnika bio krajnje neobičan i ima dublji smisao. Ovo njegovo svjedočenje govori samo za sebe.

Daljnja svrha ovoga doživljaja jest potaknuti Crkvu,

svećenike, redovnike i laike na obraćenje, kako bi svoju vjeru živjeli kao pravi katolici!

PITANJA SLUŠATELJA

Nakon intervjua i kratka odmora slušatelji su mogli telefonom postavljati župniku Scheieru pitanja, koja iznosimo ovdje zajedno s odgovorima.

Majka Angelika uzima riječ: Eto, vraćamo se nakon što smo od gospodina župnika čuli ovo dirljivo i potresno izvješće. Sjećam se, nakon prvog nastupa gospodina župnika, prenosili smo snimku mjesecima, dva ili tri puta tjedno, iz razloga da se ljudi uvjere da Pakao postoji. Mislim, mi svi pretpostavljamo njegov opstanak. Evo, prvi poziv. Halo! Otkuda zovete?

Slušateljica: Iz Dracuta.

Majka Angelika: Krasno! Što želite pitati?

Slušateljica: Najprije zahvaljujem što mogu s vama razgovarati. Vrlo cijenim gospodina župnika. Upravo sam ga slušala. Prvi puta kada sam ga čula, rekao je nešto što sam uvijek htjela znati. U vezi toga pitam gospodina. Kada je glas Majke Božje rekao: "Ako mu sada damo posebnu milost..." Tako sam neupućena. Mora li nam smrt biti tako blizu, da možemo dobiti posebne milosti? Što ste time mislili?

Župnik Scheier: Zadnjih dvanaest godina razmišljao sam često, što smatram kao osobitu milost. No, da odgovorim na vaše pitanje. Kažem vam da ne morate čekati do smrti. Majka Božja je uvijek spremna dati vam milosti. Morate je

za njih moliti! Ona je vaša Majka i želi vam samo najbolje! Ponekad vam daruje milosti, kada za njih i ne molite!

Majka Angelika: Koje su neke od tih milosti?

Župnik Scheier: Ponekad vijesti. Sastajem se s ljudima koji imaju poruke za mene. Smatram ih vjerodostojnima. Vjerom dolazim do zaključka da su autentične. Nadalje, činjenica što sam bio sposoban ući u zajednicu Intercessors of the Lamb - Jaganjčevi posrednici, što je kao glazura na kolaču. Nikada nisam mislio, pa ni sanjao, da bih ikada bio sposoban ući u kontemplativnu zajednicu koja moli za svećenike. Mi molimo za sve ljude, ali naročito za svećenike. Prije svega, moramo za svećenike osobito moliti.

Majka Angelika: Pretpostavljam da je milost, koja je vaš cijeli život promijenila, bila najveća?

Župnik Scheier: Da, točno. Činjenica da mi sveta Misa sada mnogo više znači je također posve naročita milost. **A izvanredna milost je za mene bila spoznaja da je jedini važan cilj Nebo i niti jedan drugi. Prioritete na Zemlji stavljamo često na krivo mjesto. Ovdje dolje je svijet samo sjena, stvarni svijet je Nebo. Zapravo, ne postoji nitko i ništa što bi bio vrijedno da se izgubi Nebo. Postigao sam čvrsto uvjerenje da ne postoji ni jedna osoba ili bilo što drugo na Zemlji vrednije od Neba.**

Majka Angelika: Mislim, svi bi trebali to zapamtiti. Moguće da to ponovimo. Gospodine župniče, molim vas, ponovite ove misli!

Župnik Scheier: **Zbog vlastita iskustva, što sam skoro izgubio Nebo, vjerujem da na Zemlji ne postoji netko ili**

nešto tako vrijedno da se izgubi Nebo. Čitam Isusove riječi: "Što koristi čovjeku ako sav svijet zadobije, a svoju dušu izgubi?" Točno znam o čemu je Isus govorio. Doista, točno znam!

Majka Angelika: Imamo slijedeći poziv. Halo! Odakle zovete?

Slušatelj: Iz Aleksandrije, Virginija.

Majka Angelika: Krasno! Vaše pitanje, molim.

Slušatelj: Imam pitanje u odnosu na komentar kojeg ste vi majko jednom spomenuli, naime, da je naš Gospodin na jednom mjestu doista prisutan: u svetoj Euharistiji, i u Svetohraništu. Ali čini mi se da to više točno ne znamo. O tome sam stekao iskustvo u crkvi u Illinoisu. No, tu temu želim povezati s pitanjem gospodinu župniku. Prošle je godine u jednoj emisiji spomenuo da je nakon svoje nesreće, kada mu se ponovo vratila svijest, bio potpuno siguran u sve što se odnosi na Nebo s Isusom, Majkom Božjom, anđelima i svecima. Također je bio uvjeren da živimo u svijetu sjena. Da li on može nešto opširnije o tome govoriti?

Župnik Scheier: Rado. Što sam onda spomenuo, još je uvijek moje duboko uvjerenje. Naš je život na zemlji često upravljen na trenutne zgode i ciljeve. A to tada ima prednost iznad svega ostaloga. Majka Božja je i na mjestima svojih ukazanja rekla da se ništa ne smije njezinom Sinu pretpostaviti - ništa i nitko. To je točno to na što nas uvijek upozorava. Prečesto gubimo smisao za prave prioritete. Iskusio sam da naš jedini prioritet treba biti trajno nastojanje da se sjedinimo s Bogom - kroz cijelu vječnost. Ništa

što se na Zemlji stekne, ne može se s tim usporediti. Sve što je danas na Zemlji može sutra nestati. U tom pogledu je svijet u sjeni. Ništa što je materijalno stečeno ne nosimo sa sobom u Vječnost.

Ono, što me nakon moje nesreće najviše dirnulo, o čemu sam najviše razmišljao i najviše me zbunilo, jest što se Gospodin nije opozvao na ničije mišljenje. **Samo On i ja smo bili prisutni. On me točno poznavao. On je osoba kojoj se moram svidjeti. Nitko drugi. To je važna lekcija!** Svi prolazimo kroz život i pokušavamo se nekome svidjeti. Mi nismo kakvi doista jesmo.

Naš se prioritet ne tiče drugih ljudi, oni neće biti s nama prisutni na Sudu! Samo On važi! On me jedini poznaje. Pred Njim se ne mogu pretvarati, mogu biti samo onakav kakav jesam. On me ljubi više nego što bih ikada mogao shvatiti. I kad na Sudu pred Njim stojim, ne mogu glumiti i govoriti što bi On htio čuti. On sve zna! - Gospodine, grješan sam, odlazi od mene. - Upravo se tako osjećam u njegovoj prisutnosti. On govori: "Dođi k meni, ljubim te, ljubim te, dođi da te zagrlim!"

Ponekad nam izmiče na Zemlji taj vidik. Tako mislim kada govorim o svijetu kao svijetu u sjeni.

Majka Angelika: Imamo novi poziv. Halo!

Slušateljica: Halo! Kako ste majko?

Majka Angelika: Hvala, dobro. A vaše pitanje?

Slušateljica: Najprije gospodine župniče, htjela bih se osvrnuti na vaše svjedočenje. Vrlo je potresno. Ne mogu vam reći kako duboko djeluje na mene, mislim i na sve ostale. Moje pitanje glasi: Napomenuli ste da ponekad daju

ispovjednici u ispovjedaonici krive savjete. Nalaziš se u bezizglednoj situaciji i pitaš svećenika za savjet. Može to biti i komplicirana stvar. Živimo u teškim okolnostima i trebaju nam savjeti. Svećenik daje neodgovarajući ili krivi savjet. Tko snosi u slučaju grijeha odgovornost? Da li smo odgovorni za grijehe, koje smo počinili, na temelju svećenikova savjeta? Jesmo li i tada odgovorni, kada naslućujemo da nas je svećenik krivo savjetovao? Usuđujem se reći da se radi o vrlo ozbiljnoj stvari. Hoćemo li i za to biti odgovorni na Sudu?

Još jedno kratko pitanje: Rekli ste da ste u Gospodinovoj prisutnosti osjetili: Gospodine grješan sam, odlazi od mene! Da li ste osjetili njegovo veliko Milosrđe i njegovu veliku Ljubav, kada je izgovorio osudu - vječni Pakao? Spomenuli ste da nas Gospodin neizmjerno ljubi i da to nećemo moći nikada shvatiti. Jeste li to barem malo osjetili ili ste se osjećali izgubljenim? Njegova Ljubav i njegovo Milosrđe postoje, ali ih vi niste iskusili.

Župnik Scheier: Zahvaljujem vam. U odnosu na prvo pitanje o Ispovijedi ovisi i to koliko vi o Ispovijedi znate. Ali je svećenik odgovoran za dane savjete u ispovjedaonici. Ljudi prihvaćaju svećenikov savjet. Svećenik je upućen, ima znanje. On je stručnjak, on je posvećeni poslanik Crkve i stoga je dužan dati točan savjet. Također, Ispovijed ovisi i o upućenosti onoga koji se ispovijeda. Ipak, ako dvoji, može otići drugom svećeniku. Dobije li netko na ispovijedi loš ili manjkav savjet neće reći: Oče, nemate pravo. Morate tako ili onako postupiti. Recite mi ono što ja želim čuti. Nego, radije odem drugom svećeniku na ispovi-

jed, dobijem odrješenje i imam svoj duševni mir.

Da odgovorim na vaše pitanje: Božje sam Milosrđe osjetio kada je rekao: "Majko, on pripada Tebi!" A njegovu sam prevedenost osjetio kada mi je navijestio kaznu. To ne znači da On nije milosrdan i pun ljubavi. To znači da je njegova pravednost odjek moga života, tj. kako sam živio.

Majka Angelika: Jeste li osjećalo osudu pravednom?

Župnik Scheier: Da.

Majka Angelika: Bili ste spremni prihvatiti osudu?

Župnik Scheier: Da.

Majka Angelika: To je moralo biti strašno! Sjećate li se ponekad ove osude na vječno prokletstvo?

Župnik Scheier: Vrlo često.

Majka Angelika: Mislim da se takvo nešto ne može nikada zaboraviti.

Župnik Scheier: Ne može se zaboraviti. Do danas nije prošao niti jedan dan da o tome ne razmišljam.

Majka Angelika: Također morate biti zahvalni zagovoru Majke Božje!

Župnik Scheier: Ne mogu se dovoljno zahvaljivati. Mislim, koliko god za Nju radim nije dovoljno.

Majka Angelika: Na isti način zahvaljujemo Gospodinu za sve. Što On za našu televizijsku postaju i slušaoce upravo sada čini je divno! Znam, televizijska postaja služi ljudima. I moje čudesno ozdravljenje služi ljudima. Kako raditi za obraćenje? Moguće moramo moliti za spoznaju samih sebe. Da li ste imali na neki način samospoznaju kad ste umrli?

Župnik Scheier: Da majko, imao sam je, ali se nisam na

nju osvrtao. To je razlika. Osnovna je riječ: Upoznaj sam sebe! Bog nam pritom pomaže, ali On nas ne prisiljava činiti ono što od nas očekuje, jer imamo slobodnu volju.

Majka Angelika: Jeste li se redovito ispovijedali?

Župnik Scheier: Išao sam kada sam htio. Imao sam dovoljno vremena.

Majka Angelika: Kažete da ste imali vremena. Koliko vam je tada bilo godina?

Župnik Scheier: Sada sam u pedeset i drugoj godini. Prošlo je dvanaest. Dakle, imao sam četrdeset godina.

Majka Angelika: Kada ste išli na ispovijed, da li ste rekli sve ili samo to što ste mislili da treba reći?

Župnik Scheier: Na ispovijedi rekao sam sve, ali sam prilično dugo propustio mogućnost da se ispovijedim. U vrijeme nesreće bio sam kriv zbog neispovjedanih i neokajanih smrtnih grijeha.

Majka Angelika: Pogledajte slijedeće: Prije mnogo godina vozila me neka žena u bolnicu. Morala sam na operaciju. Ta je žena neprekidno govorila. Kada je vozila oko ugla ugledala sam najednom, kroz staklo sa strane, prednji dio velikog autobusa. Pomislila sam, gotova sam. Najednom je autobus bio pred nama na pločniku. A što me najviše muči jest, da nisam pomislila na Isusa, niti na sebe i svoje grijehe. Jedino sam pomislila: Ovaj će nas autobus smrviti. Što želim time reći: Ne smijemo čekati zadnji čas!

Župnik Scheier: Točno! Bolničarka, koja mi je pomogla, rekla mi je da sam nakon nesreće pokušao moliti Zdravo Mariju. Također su govorili da sam oko ponoći pokušao moliti. Mislim, ipak sam pokušao moliti Zdravo Mariju.

Zadnji dio molitve glasi: Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grješnike sada i na času smrti naše. Amen.
Marija je naša zagovornica. Onda sam htio reći: Marijo, pomozi mi! Ne znam, jesam li baš tako rekao, ali sam se Njoj utekao.

Majka Angelika: Jeste li svjesno molili?

Župnik Scheier: Ne, ne da bih to znao. Vjerojatno sam u svojoj nesvijesti ipak sposoban zazivati Majku Božju.

Majka Angelika: To je znak da smo premalo svjesni moći koju ima Majka Božja.

Župnik Scheier: Sigurno!

Majka Angelika: Kako se osjećate sada?

Župnik Scheier: U kojem pogledu?

Majka Angelika: Uzmimo obične, lake grijehe. Neću govoriti o teškim grijesima. Sigurno nemate sada teških grijeha! Vrlo često smo nestrpljivi i činimo banalne stvari. Da li sada za vas više znače laki grijesi nego ranije?

Župnik Scheier: Da, mnogo više. Sada sam svoje grješnosti svjesniji nego ranije. To sam spoznao i zamolio Gospodina da me oslobodi stanovitih stvari. Ali On to neće. Moram priznati, to mi je u početku bilo strašno. Sada nije više tako.

Kada sam molio: Gospodine, podaj mi strpljenje! Poslao mi je osobu s kojom mogu biti strpljiv ili nestrpljiv. Svaki sam put zakazao. To je način kako On sa mnom postupa.
Kada molim: Gospodine, oslobodi me ove slabosti, tada odgovara. "Ne, po tvojoj je slabosti moja moć savršena!" Poznam svoje slabosti. Dobro poznam svoje slabosti, ali On me uvjerava da neće ništa dopustiti, što moja snaga ne

bi mogla podnijeti i uvijek je tu i pomaže mi postići stanovitu iskrenost i ravnotežu, jer zato sam sposoban.

Majka Angelika: Gospodine župniče, preostalo nam je još samo nekoliko minuta. Molim vas, blagoslovite nas!

Župnik Scheier: Blagoslov Boga, svemogućega Oca, Sina i Duha Svetoga neka siđe na vas i ostane uvijek s vama. Amen.

Majka Angelika: Preostaje još samo nekoliko časaka. Sjetite se, pred Božjim Sudom nećete imati ništa drugo uza se osim samoga sebe. Uvijek me nanovo začuđuje: ako milijun ljudi istovremeno umru, stoji svaki sam pred Božjim Sudom! Tvrda je to istina, ali također i čudesna istina. Ako pravo živimo postižemo Čistilište. Čistilište je utjeha. Dođemo li u Čistilište možemo reći: Aleluja! Spašen sam! To bismo trebali svi postići.

Ljubim vas i nadam se da ćemo se idući tjedan ponovno vidjeti!

* * *

Učini li svećenik teški grijeh dužan je odmah se pokajati i prvom prilikom ispovjediti. Ako takova zgoda ne postoji, svećenik smije dijeliti Sakramente, ako to traži dušobrižnička služba. U tom slučaju mora izvršiti čin savršenog pokajanja. Župnik Scheier, ne samo da je prvu priliku za ispovijed propustio, nego nije pobudio ni čin savršenog pokajanja, da bi mogao dostojno dijeliti sv. Sakramente.

Osim smrtnih grijeha u kojima se zatekao, za tako stravičnu osudu nije zanemariv i način svećenikova života, što

se naslućuje iz Gospodinovih riječi: "Majko, kroz dvanaest godina bio je svećenik samo za sebe, a ne za mene. Neka mu bude kazna koju zaslužuje."

Ne samo svećenika, nego i svih nas sveta je dužnost i obaveza živjeti za Krista, a ne samo za sebe. Sjetimo se često ovih Gospodinovih riječi, neka nam budu spasonosna opomena kroz cijeli život, kako ih ne bi čuli na času smrti kao vlastitu osudu!

IZBJEĆI PAKAO

(odluke sv. Alfonsa Liguorija, biskupa i crkvenog naučitelja, kako izbjeći Pakao)

Nakon svoga svećeničkog pomazanja napisao je sv. Alfons slijedeće odluke:

- Ja sam svećenik; nadmašujem i dostojanstvo anđela; stoga se moram truditi i provoditi čisti, anđelima ravan život. Bog posluša na moju riječ (kod Pretvorbe) i ja moram njegovoj biti poslušan, njegovim milostima i mojim pretpostavljenima.
- Crkva me poštuje i ja moram nju poštivati po svetosti svoga života, svojim marom i svojim radom.
- Prikazujem Isusa Krista Vječnom Ocu, stoga se moram obući krepostima Isusa Krista da budem dostojan općiti sa Svetim svih svetaca.
- Kršćanski narod promatra me kao oruđe svoga izmirenja s Bogom, stoga moram stalno živjeti u ljubavi i prijateljstvu s Bogom.

- Vjernici se nadaju da će po mojem primjeru biti utvrđeni u svetosti. Dakle, moram sve uvijek uzdizati.
- Grješnici očekuju da ću ih od grijeha osloboditi. To moram činiti svojom molitvom, svojim primjerom, svojim riječima i djelima.
- Potrebna mi je snaga i hrabrost da bih pobijedio svijet, pakao i pokvarenost svoje naravi. Moram se boriti i Božjom milošću pobijediti.
- Moram raditi i steći znanje, koje će me osposobiti da branim vjeru, zablude pobijem dokazima i bezboštvo iskorijenim.
- Moram ljudske obzire i svjetovna prijateljstva izbjegavati, jer ona oduzimaju svećeništvu poštovanje.
- Moram bježati od častoljublja i sticanja novca; oni su za svećeništvo propast. Kolikim je svećenicima častohleplje oduzelo vjeru.
- Moram biti ljubazan, mudar, suzdržan, osobito prema ženama, ali ne smijem s njima oholo i prezirno postupati.
- Svaki dan svoga života moram provesti u sabranosti i maru, moliti i solidno se vježbati u krepostima, samo tako će se moj život Bogu svidjeti. Moj jedini cilj mora biti: slaviti Boga, posvećivati svoju dušu i spašavati moje bližnje i to moram postići po cijenu svoga života.
- Ja sam svećenik i moram djelovati da se kreposti uzljube i da Isus Krist, najuzvišeniji i vječni svećenik bude proslavljen.

Uskoro se Alfonsu pružila prilika dokazati svoju revnost. Nadbiskup, koji ga je vrlo cijenio, povjerio mu je vođenje

duhovnih vježbi za svećenstvo. Prigovarali su što tako mladom svećeniku povjerava vođenje duhovnih vježbi. Uspjeh je dokazao da je nadpastir imao pravo. Plodovi duhovnih vježbi bili su izvanredni. Odmah zatim Alfonso je počeo dobivati pozive sa svih strana za držanjem propovijedi i duhovnih vježbi. A kongregacija propagande šalje ga da sa svojom subraćom vodi misije po selima. Ali plod njegovih uspjeha nisu bile njegova učenost i sjajna rječitost, nego uz Božju milost i plod njegove molitve i apostolskog žara.

POGOVOR

Župnik Herman Josef Widmer djelovao je kao župnik u Wiggenu, Švicarska, biskupija Basel. Slijedeće retke piše 90-godišnji župnik čitateljima ovog uistinu stvarnog izvješća:

U Ivanovom evanđelju nalazimo riječi Isusova preteče: *Među vama stoji onaj koga vi ne poznate (Iv. 1, 26).* Ove riječi mogao bi svaki župnik svojem povjerenom stadu ponoviti: Isus je među nama, ali mi Ga ne poznamo! Budući da Isusa ne poznamo, ne zanimaju nas ni Crkva, ni Božje zapovijedi.

Župnici imaju tešku obavezu podučavati povjereno im stado o vjerskim istinama. U prispodobi o deset djevica nalaze se pet ludih djevica, koje prekasno dolaze. Što im kaže Gospodin: "Ne poznam vas!" Ako iz nemarnosti ne želimo svoju vjeru upoznati, u opasnosti smo, da i nas na

sudu neće Isus prepoznati.

Pet djevica upućuje nas na naših pet osjetila, koja trebaju služiti Bogu na slavu, kao i čitavo naše biće, po svojem kršćanskom životu.

Ne znamo ni dana, ni časa kada će Zaručnik pokucati i pozvati nas u vječnost. Stoga smo ozbiljno zaduženi kao djeca Božja, da sve više u spoznaji vjere rastemo i po Božjoj milosti vječno blaženstvo zadobijemo.

Wiggen, siječanj 1999.
Župnik Herman Josef Widmer

MOLITVA SVETE MALE TEREZIJE ZA SVEĆENIKE

Isuse Kriste, vječni veliki Svećeniče, čuvaj svoje svećenike pod zaštitom svoga Presvetoga Srca, da im nitko ne može nauditi. Čuvaj neokaljane njihove posvećene ruke, koje dotiču dnevno tvoje sveto Tijelo!

Sačuvaj čiste njihove usne, koje su crvene od tvoje Predragocijene Krvi. Sačuvaj njihovo srce da bude čisto od svega zemaljskoga i zapečaćeno uzvišenim znakom tvoga svećeništva.

Neka rastu u ljubavi i vjernosti prema Tebi. Brani ih od zaraze svijeta. Daj im snagom pretvorbe kruha i vina i snagu preobrazbe ljudskih srdaca. Blagoslovi njihov rad s bogatim plodom i daruj im jednom krunu vječnoga života. Amen.

DODATAK HRVATSKOM IZDANJU

Posljednje stvari čovjeka

Slabljenje pojma grijeha i eliminacija Pakla kao kazne za grijeh iz kateheze i pastorala, u zadnje vrijeme, dovela je do najgluplje i najpogubnije zablude koju je Sotona uveo u svijet, a to je Zaborav smrtnoga časa i Posljednjih stvari čovjeka. O tome se više ne govori i ne propovijeda, jer ljudi o tome jednostavno ne žele ništa čuti, ni o tome razmišljati, kao da je to nešto što se samo drugima događa. Stoga želimo u ovome dodatku podsjetiti čitatelje o ovim važnim temama, ponavljajući pojedine dijelove iz već objavljene knjižice *Mali put br. 5*: **"Strah Božji - početak mudrosti"**

Što o Paklu govori Evanđelje?

Da Pakao postoji svjedoče mnoga mjesta Svetoga Pisma. Sam Isus govori o njemu u Evanđelju na preko trideset mjesta, o vječnoj neugasivoj vatri (Mt 25, 41; Mk 9, 42), o mjestu tame (Mt 8, 12; 22, 13), o mjestu plača i škripi zuba (Mt 13, 42; 13, 28). Tamo će se prokletnici izjedati u bijesnoj samooptužbi i mržnji (Mudr. 51, 4) itd.

Što o Paklu govori Katekizam katoličke Crkve?

Crkva u svom naučavanju potvrđuje postojanost Pakla i njegovu vječnost. Duše onih koji umiru u smrtnom grijehu

odmah nakon smrti silaze u Pakao, gdje trpe paklene muke, "vječni oganj". Glavna se paklena muka sastoji u vječnom odjeljenju od Boga; samo u Njemu jedinome može čovjek naći život i sreću, za što je stvoren i za čime teži.

Isus često govori o "geheni", o vatri "koja se ne gasi", pripremljenoj onima koji do kraja života odbijaju vjerovati i obratiti se, gdje se istodobno može izgubiti duša i tijelo. Isus teškim riječima navješćuje da će "poslati svoje anđele da pokupe sve bezakonike i bace ih u peć ognjenu" (Mt 13, 41-42), i da će izreći osudu: "Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni!" (Mt 25, 41).

Katekizam katoličke Crkve str. 278/1994.

Što o Paklu govore sveci i mistici?

Sv. Ivan don Bosco (†1888), proslavljeni odgajatelj mladeži, osnivač salezijanskog reda, često je govorio o Paklu, koji je gledao u mističnim "snovima". O njemu je kazao Pio XI, u govoru prigodom beatifikacije, da je "tokom njegovog života nadnaravno postalo naravno".

"Dođi sa mnom - reče mi moj vodič, anđeo čuvar. Uze me za ruku i dovede me pred jedna vrata, koja se otvoriše. Preda mnom se ukaza neizmjerno velika pećina, ispunjena ognjem. Kao da je vatra bila jaka tisuće i tisuće stupnjeva. Ja uopće nisam sposoban opisati tu pećinu u svoj njenoj užasavajućoj stvarnosti.

I iznenada ugledah mlade ljude gdje padaju u tu užarenu jamu. Vodič mi reče: To je prekršaj šeste zapovijedi, koja

je uzročnik vječne propasti tolikih mladih ljudi! - Ali, ako ti mladi ljudi griješe, oni se bez sumnje i ispovijedaju!

Da, oni su se ispovjedili, ali su grijehe protiv čistoće ili slabo ispovjedili, ili jednostavno sakrili. Naprimjer, jedan od tih mladića je počinio taj grijeh pet puta, a kazao je samo dva ili tri. Neki su taj grijeh počinili u djetinjstvu i nikada se nisu usudili ispovjediti ga, ili su ga slabo predstavili. Neki su izostavili kajanje ili čvrstu odluku; neki su, umjesto da ozbiljno ispitaju savjest, nastojali obmanuti ispovjednika. Onaj koji umre u takvom stanju, prihvaća pribrojiti se osuđenima i izgubljen je za čitavu vječnost.

Sada ćeš vidjeti zašto te je Božje milosrđe ovdje dovelo. Vodič podiže jedan zastor i ja ugledah grupu mladića u spavaonici; sve sam ih poznavao. Bili su osuđeni zbog toga grijeha. Među njima je bilo i onih koji su se prividno dobro ponašali. Tada vodič reče: Propovijedaj svuda protiv besramnosti!

Potom smo oko pola sata razgovarali o uvjetima da bi se obavila dobra ispovijed i naš je zaključak bio: **Treba izmijeniti život! Izmijeniti život!**

Sada, kada si vidio mučenje duša, reče mi prijatelj, trebaš i ti nešto osjetiti od paklenih muka. Na izlasku iz strašnog obitavališta vodič me uze za ruku i učini da dodirnem vanjsku površinu zida. Ispustih krik, vizije nestade; probudih se i pogledah ruku, bila je opečena i čitav tjedan držao sam je zamotanu."

Sv. Terezija od Djeteta Isusa u 32. poglavlju svoga životopisa govori o svome putovanju u Pakao: vatra, gus-

toća tame i strahovito beznađe duše.

Od **sv. Gemme Galgani**, osim niza mističnih svjedočanstava postoje i materijalni dokazi. Nagorjeli rukopis njezina dnevnika, kojeg je Demon odnio u Pakao i kasnije morao vratiti. Jednom se drugom prilikom ukazao u obliku anđela. Kada je razotkrila njegovu prijevaru, nestao je u plamenu. U sobi je ostala hrpa pepela i nagorjeli parket. Spaljena odjeća, pokrivači i tepisi svjedoče o borbi sestre **Jozefe Menedez** sa paklenim Demonima i mističnim putovanjima.

"Ja sam prokleta i s Božjim dopuštenjem dolazim ostaviti trag strašne vatre u kojoj gorim", rekla je jedna žena, koja se nakon svoje smrti ukazala čovjeku sa kojim je bludno griješila i ostavila je tragove gorućih ruku na slici, koja je visjela na zidu. Sv. Aflonso Ligouori kaže da svoje obraćenje duguje upravo toj slici, koju čuvaju Lazaristi, Djevičini misionari u Napulju.

S putovanja u Pakao **sv. Faustine Kowalske** nabrojati ćemo samo ukratko vrste muka, kako ih je doživjela, da bih ih mogli usporediti sa iskustvima ostalih svjedočenja:

1. Gubitak Boga prva je najveća muka koja sačinjava Pakao.
2. Stalno predbacivanje savjesti.
3. Spoznaja vječnosti, da se ovaj udes nikada neće izmijeniti.
4. Vatra koja prodire u dušu, a ne uništava je.
5. Stalna tama i užasan smrad.
6. Neprekidno društvo Đavola.
7. Strahovita zdvojnost (očaj).

8. Muke osjetila kojima je duša griješila.

"Ja, sestra Faustina bila sam po Božjoj odredbi u ponorima Pakla, kako bi izvijestila duše i posvjedočila da Pakao postoji, da se niti jedna duša ne bi mogla izgovoriti da Pakao ne postoji, ili da tamo nije nitko bio i da se ne zna kako je tamo. Jedino što sam mogla primijetiti: tamo je većina duša koja nije vjerovala u Pakao."

- O Posljednjim stvarima više se na vjeronauku gotovo ne uči. Djeca se s pravom pitaju, kakav je to Bog koji me ne može posebno nagraditi, niti kazniti. Sve se opravdava ljubavlju beskrajno tolerantnoga Boga. Djeca prvo počnu opravdavati svoje loše navike, zatim nagnuća i sklonosti, a na kraju i grijehe. Stav društva i utjecaj medija u tome uvjerenju ih učvršćuje.

Vidjeli smo da Crkva posjeduje ogromno bogatstvo o svjedočanstvu Božje Pravde, od Evanđelja, do bezbroj iskustava svetaca i mistika, ali malo tko o tome govori. Netko je dao i "sjajno" opravdanje da nije pedagoški djecu time strašiti. Eto, došli smo i do toga da samu Majku Božju, koja se djeci prilikom trećeg fatimskog ukazanja, "usudila" pokazati strahote Pakla učimo pedagogiji.

U jednom dječjem katoličkom listu dijete željno istine pita: "Baka mi govori o Čistilištu strašne stvari. Vi o tome ništa ne pišete. Što je zapravo Čistilište?"

Odgovor: To ti je kao kada bi prijatelju npr. ukrao fotoaparat i bude ti malo žao, pa mu ga vratiš.

Zaista obazrivo i nadasve pedagoški. U Fatimi djeca su pitala Majku Božju o stanju duše osamnaestogodišnje djevojke Amelije, koja je tih dana umrla. Dobili su odgovor: **"Ostat će u Čistilištu do svršetka svijeta, ako se nitko ne bude za nju molio."**

Crkveni naučitelj **sv. Toma Akvinski** smatra da je u Čistilištu po žestini ista vatra, kao i u Paklu. A kakva je, možemo naslutiti iz Lucijinog opisa već spomenutog viđenja Pakla: **"Djevica nam je pokazala golemo vatreno more, za koje se činilo da je pod zemljom. Vragovi i duše uronjene u taj oganj izgledali su kao crno ugljevlje, ali prozirno i u ljudskim oblicima. Padali su na sve strane poput varnica u velikom požaru, rastreseno kao bez težine, uz zastrašujuće krikove i uzdahe pune očaja. Puni strahote i užasa, gledali smo kako u Pakao padaju i duše katolika, kao lišće s drveća u jesenski dan."**

Uistinu šokantno, ali par sekundi toga prizora bilo je dovoljno da djeca postanu heroji vjere, žrtvujući se do granica svojih mogućnosti za spas grješnika i svoje posvećenje.

Dječja logika

Donosimo zanimljiv događaj iz jednog slavonskog sela iz 60-tih godina, kada se na vjeronauku još govorilo o grijehu i Paklu. U njemu ćemo vidjeti kako je dijete dobro naučenu lekciju iz vjeronauka, na gotovo čudesan način.

provelo u život.

"Unučica, djedova mezimica, ovoga puta ozbiljnija nego ikada, stade kraj kreveta svoga djeda i odlučnim glasom reče: Djede, čula sam kada si opsovao dragoga Boga. Ti ćeš uskoro umrijeti i ako se ne ispovjediš, otići ćeš u Pakao. Djed je uistinu u posljednje vrijeme nešto pobolijevao, ali još se dosta dobro osjećao. Ma ti zločko jedna, tko ti je samo rekao da ću uskoro umrijeti.Čula sam kada je doktor rekao mome tati. Djed se sada uozbilji i pozove sina i snahu, izgrdi ih što su mu zatajili za njega tako važnu stvar, i reče im da odmah pozovu župnika. Na ukor oca zašto je prestrašila djeda djevojčica odgovori: Bolje da se moj djed prestraši, pa ispovjeđen ode u Raj, nego da se ne prestraši, pa da umrijevši u grijehu ode u Pakao. Čista dječja logika, neopterećena predrasudama ljudskog obzira, koji toliko sputava odrasle, ali ako i sami ne počnemo tako razmišljati o Posljednjim stvarima, teško ćemo se spasiti.

Isus je rekao: "**Zaista, kažem vam, tko ne primi kraljevstva Božjega kao malo dijete, taj sigurno neće ući u Raj!**" (Mk 10, 15).

PISMO POSLIJE SMRTI

Mlada njemačka djevojka provodila je svoj godišnji odmor na jezeru Lago di Garda u Italiji godine 1937.
Krajem drugog tjedna mjeseca rujna dobila je pismo od majke u kojem je pisalo: "Zamisli, umrla je Ana. Poginula je u automobilskoj nesreći. Jučer su je sahranili."

Ana joj je bila kolegica iz ureda. Djevojka je bila pogođena i zbunjena. Drugoga dana prisustvovala je sv. Misi, koju je namijenila za pokoj njezine duše. No, cijeli dan ju je progonio neki čudan nemir. Uzbuđena je otišla spavati i nije mogla zaspati. U noći je čula nekakav šum, kao kada bi joj zlovoljni šef bacio preko stola svežanj spisa. Pomolila se i pokušala zaspati. Tada je sanjala ovo:

Izlazi iz sobe i pred vratima nalazi poštu. Kada je dobro pogledala, skamenila se. Pismo od Ane! Je li moguće? A zna da je mrtva. Sjeda na klupu u parku, otvara pismo. Nema potpisa, ali rukopis je Anin. Dobro ga poznaje. Sva uzbuđena počne ga čitati.
Sve u snu.

Sada će možda netko zapitati: pa što nam servirate tlapnje? Odgovaram: ono što ćete čitati nije tlapnja, nego opis jedne jezive stvarnosti, teološki savršeno ispravan, psihološki neobično uvjerljiv, književno vrlo izražajan i sugestivan. Vrijednost toga sadržaja nije u njegovu mutnom izvoru. To za naše pitanje nije važno. U njemu se ne dokazuje postojanje Pakla. Takvih argumenata nama ne

treba. Postojanje Pakla dokazuje se izjavama Isusa Krista, dokazima iz Evanđelja i naukom Crkve. To je mjerodavno i to je dosta. Ovo je meditacija o Paklu. U njoj je obrazloženo prije svega kako se u Pakao dolazi, i to isključivo vlastitom krivnjom. Bog nije i ne može biti krivac za našu nesreću. Tu je srž postavljenog pitanja. Drugo: izvanredno je opisano psihološko stanje prokletih. Treće: sugestivno je dano djelovanje Božje milosti, Božji napori da čovjeka spasi. To je dovoljan razlog da pismo objavimo.

Naglašavam još jednom: zaboravite na djevojku koja je provodila svoj odmor na jezeru Lago di Garde. Ne pitajte se kako je svoj san mogla tako vjerno reproducirati. Prepustite to psiholozima koji rado priznaju kako još nisu otčeprkali ni površinski sloj ljudske psihe. Zaustavite se na sadržaju koji glasi ovako:

"Klara! Nemoj moliti za mene! Ja sam izgubljena. Ako te o tome potanko izvješćujem, nemoj misliti da to činim iz prijateljstva. Mi ovdje nikoga ne ljubimo. Ovo činim pod pritiskom neizrecive moći. Uistinu, ja bih te najradije ovdje vidjela, ovdje gdje mi je suđeno biti cijelu vječnost. Ne čudi se toj mojoj želji. Mi prokletnici svi tako mislimo. Naša je volja otvrdnula u zlu. Mada ti na ovaj način otvaram oči, ja to ne činim s dobrom nakanom.

Sjećaš li se kako smo se prije četiri godine upoznale u Münchenu? Ti si tada imala 23 godine. Kada sam ja stupila u službu, ti si se tamo nalazila već šest mjeseci. U početku, meni nevještoj ti si znala nešto pomoći. Dala bi mi kakav dobar savjet. Ah, što to znači 'dobar'? Ja sam se tada divila tvojoj ljubavi za bližnjega. Glupost! Danas sam

uvjerena da je tvoja ljubav izvirala iz bahatosti. Ti si samo htjela pokazati kako me natkriljuješ. Već onda sam na to pomišljala. Mi ti ne priznajemo nikakvo dobro. Nikomu!

Moja ti je mladost poznata. Spomenuti ću ti neke pojedinosti, koje ti možda nisu poznate. Prema planu mojih roditelja, ja se nisam smjela roditi. Kada sam ugledala svijet, jedna moja sestra je imala četrnaest, druga petnaest godina. O, da se barem nikada nisam rodila! O, kada bi se sada mogla uništiti i tako umaći ovim mukama. Nikakav užitak ne bi se mogao usporediti s užitkom nepostojanja! Ali ja moram biti, moram živjeti. Biti onakva kakva sam samu sebe stvorila: biće sa promašenim ciljem života.

Moja majka išla je koji puta nedjeljom u crkvu, ali me nikada nije učila moliti. Sva je tonula u dnevnim brigama, mada nama nije išlo loše. Riječi: molitva, blagoslovljena voda, Crkva, ja pišem s neizrecivim prezirom. Uopće, mrzim sve ljude, posebno one koji odlaze u crkvu. Sve su te stvari za nas vrelo neopisivih muka. Sve spoznaje o sebi, svako sjećanje na nešto lijepo što smo u životu doživjeli - sve je to za nas plamen koji sažiže. Sve nas sjeća milosti koju smo otklonili. To nas proždire. Mi ne jedemo, mi ne spavamo, mi ne hodamo. Duševno prikovani, slušamo plač i škripanje zubi. Bjesnimo u neprolaznoj patnji. Čuješ li? Mi ovdje pijemo mržnju kao vodu. Mrzimo svakoga, najviše Boga. To ti moram protumačiti.

Blaženi u Nebu moraju Boga ljubiti. Ne mogu drugačije. Oni Ga direktno gledaju u svoj njegovoj blistavoj ljepoti. To ih neizmjerno usrećuje. Mi to znamo i ta nas spoznaja baca u bjesnilo. Ljudi na zemlji mogu, ali ne moraju vo-

ljeti Boga. Mogu se odlučiti i protiv Njega. Ali mi, kojima Bog pristupa kao Sudac i Osvetnik, kao onaj koga smo prezreli i odbacili, koji dolazi u vihoru, mi Ga možemo samo mrziti i to svom snagom svoje pakosne volje. Vječno. Mi smo se dragovoljno odlučili protiv Boga. Te se odluke mi ni danas ne odričemo i nikada je nećemo promijeniti. Razumiješ li sada zašto je Pakao vječan? Zato, jer se naša tvrdokornost nikada ne može promijeniti.

Odupirem se da ti ovo pišem, ali ne mogu odoljeti. Činim to po nekom 'naređenju'. Rado bih lagala, ali ne mogu, rado bih psovala, ali sam prisiljena to ne činiti. Naprotiv, moramo priznati da je i s nama Bog u nekom smislu milosrdan. Na zemlji je to očitovao tako što nije dopuštao našoj volji da potpuno podivlja, kako smo mi željeli. To bi povećalo našu krivnju, pa dosljedno i kaznu. Sada svoje milosrđe prema nama pokazuje tako da nas ne prisiljava da mu stupimo bliže i tako donekle ublažuje naše muke. Svaki korak prema Njemu povećao bi našu patnju, kao što bi tebi svaki korak dublje u vatru prouzročio sve jače boli.

Ti si bila ogorčena kada sam ti jednom na šetnji pripovijedala što mi je rekao otac prije moje prve sv. Pričesti: pobrini se Anice za lijepu haljinu! Sve drugo je budalaština. S majkom se uvijek svađao. Koji put sam ti o tome znala nešto reći. Sramila sam se radi njihova neslaganja. Ah, sramiti se, kako je to smiješno. Nama je ovdje sve svejedno. Uskoro više nisu spavali u istoj sobi. Ja sam spavala s mamom, tata u drugoj sobi. Tako je mogao dolaziti kući kada je htio. Pio je i zapio sve što smo imali. Moje su starije sestre bile namještene. Živjele su odvojeno od nas. Tako

se majka brinula samo za mene. Posljednjih godina otac je često tukao majku. Prema meni je uvijek bio dobar. Jednoga dana čak je sam nosio moje cipele u trgovinu da ih zamijeni, jer mi nisu bile dovoljno moderne.

U noći, kada je moga oca udarila kap, dogodilo se nešto što ti nikada nisam rekla. Sada to moraš znati. Vrijedno je znati, jer me tada prvi put opsjeo zao duh, koji me sada muči.

Spavala sam kod mame. Njezino jednolično disanje bilo je dokaz da tvrdo spava. Najednom sam čula da me netko zove. Neki nepoznati glas me pitao: 'Što će biti ako ti otac umre?' Iskreno ti kažem, oca više nisam voljela od kada je s majkom onako strašno postupao. Zapravo, ja nisam ljubila ni nju, ni njega. Osjećala sam samo neku naklonost prema onima koji su mi učinili kakvo dobro. Ljubav, bez obzira na sve živi samo u onim dušama koje su u milosti. Ja već tada nisam bila. Na tajanstveno pitanje odgovorila sam: 'Ah, neka umre!' Nakon kratkog vremena opet sam začula isto pitanje: 'Neće umrijeti!' - vrisnula sam gotovo zdvojno. Pitanje se ponovilo i treći put. Sada mi je došlo pred oči kako se otac gotovo uvijek vraćao pijan kući, kako je bučio, bio grub s mamom, kako nas je sramotio pred ljudima i doveo na prosjački štap, pa sam uzviknula: 'Meni je svejedno. Neka umre!'

Kada je drugo jutro mama htjela pospremiti očevu sobu, vrata su bila zaključana. Oko podneva silom su ih otvorili. Otac je ležao na krevetu na pola obučen - mrtav. Udarila ga je kap. Tako sam izgubila oca.

Marta K. i ti nagovarale ste me da pristupim u

Organizaciju katoličkih djevojaka. Predavanja koja sam tamo slušala, meni su bila dosadna. No priredbe sam voljela. Sjećaš se da sam brzo u njima preuzela glavne uloge. To je laskalo mojoj samodopadnosti. I izlete sam voljela. Nekoliko puta sam se dala čak nagovoriti da pristupim Ispovijedi i Pričesti. Na Ispovijedi nikada nisam imala što reći. Nisam se osjećala grješnom. Ti si me često opominjala: 'Ana, ako ne budeš molila, propasti ćeš.' Uistinu, malo sam molila i to vrlo nevoljko. Imala si pravo. Doista, svi mi koji smo u Paklu, ili nismo uopće molili, ili smo molili premalo. Molitva je prvi odlučan korak prema Bogu. Posebno molitva Onoj koja je bila Majka Isusova, a čije ime mi ovdje u Paklu nikada nećemo izgovoriti. Molitva Njoj upravljena oduzme Vragu više duša, nego što mu ih osiguravaju najveći grijesi.

Nastavljam bjesneći, molitva je nešto najlakše što čovjek može učiniti na Zemlji. Upravo zato, jer je laka, Bog je uz molitvu vezao spasenje. Tko redovito moli, tome Bog malo po malo daje toliko milosti i snage da će se podići iz grijeha, pa makar u njih utonuo do grla. Posljednjih godina moga života na Zemlji nisam uopće molila. Nikada. Tako sam temeljito upropastila milost, bez koje nema spasenja. Mi ovdje ne primamo nikakvih milosti. Podrugljivo bismo ih odbili, kada bi nam i bile ponuđene. Tu nema nikakvih promjena, Klara! Kod vas na Zemlji čovjek može pasti iz milosti u grijeh, bilo iz slabosti, bilo iz pakosti. Iz grijeha se može opet podići do nevinosti. Sa smrću sve prestaje. Čak i u odmaklim godinama promjene postaju sve teže i rjeđe. Istina je da se čovjek do zadnjeg

trenutka može opredijeliti za Boga ili protiv Njega. Ali redovito se događa da on u zadnjem času hoće ono što je htio čitav život. Dobra ili slaba navika mu je druga narav. koja ga tada povuče za sobom.

Tako se dogodilo i sa mnom, koja sam živjela potpuno odvojeno od Boga. Zato sam se pri zadnjem pozivu milosti odlučila protiv Njega. Nije bilo sudbonosno to što sam griješila, nego što se nisam htjela grijeha osloboditi. To, to!

Sjećam se da si me više puta nagovarala neka slušam propovijedi, čitam dobre knjige, vjerske časopise. Odgovarala sam: 'Nemam ti ja za to vremena!' Nisam htjela uznemirivati ionako uznemirenu nutrinu.

Brzo sam se zasitila Organizacije katoličkih djevojaka. Osjećala sam da tamo ne pripadam, jer mi nije bilo stalo do mog popravljanja. Ti to nisi slutila, mada si primjećivala da sam nezadovoljna i nesretna. Govorila si mi: 'Ispovijedi se, pa će sve biti dobro!' Slutila sam da je tako. Ali svijet, tijelo i Vrag držali su me već tada čvrsto u svojim pandžama.

U upliv Vraga na čovjeka ja nisam nikada vjerovala. Sada ti potvrđujem, da takve kakva sam bila ja Vrag ima čvrsto u svojoj vlasti. Samo mnoge molitve, žrtve i trpljenja mogle bi ih istrgati iz njegovih kliješta. A i to bi išlo polagano. Istina je da i danas ima opsjednutih, kakvih je bilo u Isusovo vrijeme. Vrag doduše, ne može posve oduzeti slobodnu volju onima koji mu se predaju, ali Bog dopušta da se Sotona ugnijezdi, malo po malo u dušama onih koji tvrdoglavo odbijaju milost. Mi prokleti mrzimo i Vraga. Ali on nama ugađa na taj način što nastoji sve vas

dovuči ovamo.

Vi tu strahotu ne možete razumjeti. Vrazi se roje svijetom kao komarci. Ljudi zbog zasljepljenosti to ne vide. Nama nije lakše kad koja duša prispije u Pakao. Naprotiv, to povećava naše muke. Ali mržnja, mržnja je naša bit i mi je ostvarujemo cijenom vlastitog trpljenja. Zar nema takvih slučajeva i kod vas u svijetu?

Iako sam bježala od Boga, On me trajno tražio. Po naravi sam bila čovjekoljubiva, rado sam učinila kakvo dobro djelo. Time sam utirala put milosti i svraćala na sebe Božju pozornost. Koji put me Bog zvao u crkvu. To mi je izgledalo kao tuga za domovinom. Kada sam nakon napornog rada u uredu vodila brigu o bolesnoj majci, ti su Božji pozivi bili još jači. Kada ti je jednom uspjelo odvesti me u crkvu, bila sam toliko potresena, da sam skoro doživjela svoje obraćenje. Zaplakala sam, no već u slijedećem trenutku nisam tu želju osjećala. Pšenicu je gušilo trnje. S izgovorom da je vjera samo nekakvo čuvstvo, ja sam taj poziv milosti lako otklonila. Jednom si me napala što sam pred Tabernakulom samo izvela nekakav pokret, a nisam se poklonila. Ti si to pripisala mojoj lijenosti. Nisi slutila da ja već tada nisam uopće vjerovala u Kristovu prisutnost pod prilikom kruha. Sada vjerujem Klara, jer je to tako i ja to vjerujem, kao što čovjek vjeruje u oluju koju je proživio.

U međuvremenu stvorila sam sebi vjeru po vlastitom ukusu. Prihvatila sam mišljenje - koje je u našem uredu bilo u modi- da ljudska duša nakon smrti seli iz stvorenja u stvorenje i tako nastavlja život u beskraj. Tako sam ja riješila pitanje o zagrobnom životu i posve stišala glas sav-

jesti.

Zašto mi nikada nisi spomenula Kristovu prispodobu o bogatašu i siromahu Lazaru, u kojoj stoji da je duša jednoga odmah nakon smrti otišla u Pakao, drugoga u Nebo? No, mislim da ni time ne bi ništa postigla. Sama sam sebi stvorila nekakvog Boga koji je bio dovoljno dalek da ne osjećam nikakvu obvezu prema Njemu. Takav Bog nije imao nikakvog neba da mi ga dade i nikakvog pakla da me u nj strmoglavi. Častila sam ga tako da sam ja njega ostavila na miru i on mene. Što čovjek želi rado vjeruje da je tako. Tokom godina u meni se učvrstilo uvjerenje da je ta vjera prava. Tako se dalo nesmetano živjeti. Po vlastitoj volji i ukusu. Jedno bi mi ipak slomilo vrat: teško i dugo trpljenje. A ono nije ni od kuda dolazilo. Sve mi je išlo glatko. Bilo mi je lijepo. Razumiješ li sada što znači izreka: **Koga Bog ljubi, onomu šalje patnju?**

Bio je lijep proljetni dan. Katolička liga priredila je izlet. Ponavljam - izlete sam voljela. Ali me uvijek smetalo ono vjersko blebetanje i posjet svakoj crkvi na koju smo naišli na putu. Već tada mene nije zavodila Madonina slika na oltaru. Jedna druga slika kraljevala je na oltaru moga srca: Maksova slika iz susjedne trgovine. Upravo te nedjelje Maks me pozvao na izlet. Djevojka s kojom je redovito odlazio bila je u bolnici. Pristala sam, otišla sam s njim. Bio je ljubazan prema svakoj djevojci, a ja sam htjela da takav bude samo sa mnom. Ne njegova žena, nego njegova jedina žena. To sam htjela biti. Za vrijeme izleta Maks me obasipao ljubaznošću i duhovitošću. Nije mi bilo dosadno kao na izletima s Katoličkom ligom.

Drugo si mi jutro predbacila zašto nisam išla s vama na izlet. Tvoje prvo pitanje je bilo: Jesi li bila na Misi? Smiješno! Ta dogovorili smo se da idemo vrlo rano. Sjećaš li se što sam ti odgovorila? Dobri Bog nije tako uskogrudan i sitničav kao tvoji župnici. Sada kažem: Bog uza svoju dobrotu, više zahtjeva nego svi tvoji duhovnici zajedno. Ali nakon prvog izleta s Maksom, još jednom sam došla u Društvo. Bilo je to o Božiću, na priredbu. Nešto me je tamo vuklo, no dušom sam se bila već posve odijelila. Kino, ples, izleti - to se smjenjivalo jedno za drugim. Nekoliko sam se puta s Maksom posvađala. Pogotovo kada je njegova bivša djevojka izašla iz bolnice i podivljala kada je saznala za mene. Užasno me napala. Ostala sam mirna i dostojanstvena. To je Maksu imponiralo, pa se posve odlučio za mene. Govorila sam o njoj hladno, s izvjesnim razumijevanjem, ali otrovno. Ocrnjivala sam je. To je najbolja priprava za Pakao - sotonizam u pravom smislu riječi. To ti pripovijedam kako bi uvidjela kako sam se definitivno odijelila od Boga.

Moj konačni otpad od Boga bio je u tome što sam čovjeka postavila na Njegovo mjesto. Ništa ne može ukloniti tako temeljito Boga iz našeg srca kao ljubav prema osobi drugog spola, ako se ona sastoji samo u putenoj sferi. U tome je njezina strahota i otrov. Moje obožavanje Maksa postala je moja nova vjera. Borila sam se protiv Boga. Ti toga nisi bila svjesna. Smatrala si me još vjernicom. Ja sam to i htjela. I crkveni porez sam redovito plaćala. Neko osiguranje i s te strane, mislila sam, neće škoditi. Tvoji odgovori često su bili izvrsni, ali ja sam ih otklanjala. Ti jednos-

tavno nisi smjela imati pravo.

Pred udaju bila sam još jednom na Ispovijedi i na Pričesti. Tako je bilo propisano. Učinili smo to oboje. Zašto ne? Formalnost je formalnost. Ti takvu ispovijed smatraš nevrijednom. U redu, ali ja sam i nakon takve ispovijedi imala mirnu savjest. To je bila moja zadnja sveta Pričest. Nedostojna. S Maksom sam lijepo živjela. U svemu smo se slagali. I u tome da život ne opterećujemo djecom. Maks je ipak htio barem jedno dijete, ali sam mu ja i tu želju izbacila iz glave. Lijepa odijela, elegantno pokućstvo, barovi, izleti automobilom i slične zabave - za to sam živjela. Svake nedjelje nekamo smo skupa odlazili. Ali, priznajem ti, nisam bila sretna, mada sam se uvijek slatko smiješila. Nešto me izjedalo u duši. Uvijek sam željela da nakon smrti, za koju sam mislila da je vrlo daleko, ne bude ničega. Karakteristično! Istina je ono što sam jednom čula na propovijedi, da Bog za najmanje dobro djelo koje čovjek učini uvijek plati na ovaj ili onaj način. Kada zna da neće moći platiti na drugom svijetu, učini to na ovom. Tako sam nenadano naslijedila veliki imetak od neke tetke. Muž je dobio veću plaću, tako da smo upravo sjajno živjeli. Svi ljudi s kojima smo se družili živjeli su kao i nas dvoje.

Ako smo koji put na izletu posjetili koju crkvu, u njoj su nas zanimale samo umjetnine. Ako se koji put pojavilo u meni kakvo pobožno čuvstvo, brzo sam ga odagnala. Tako sam svaki poziv milosti brzo uklonila. S posebnim užitkom sam ironizirala srednjovjekovno slike koje su prikazivale Pakao: Vrag na ražnju peče duše koje cvrlje na žeravici.

dok mu drugi đavoli dovode nove žrtve. Klara. Pakao je moguće slikati, ali ga nije moguće naslikati. Sve ljudske predodžbe o njemu nisu ni sjena njegove stvarnosti.

Sjećaš li se kako smo jednom raspravljale o Paklu? Ti si ga opisivala kao vatru koja sažiže. Tada sam ti gurnula pod nos upaljenu šibicu i zapitala: Da li tako smrdi? Ti si šibicu lako ugasila. Ovdje vatru ne može nitko ugasiti. Kažem ti. vatra o kojoj govori Evanđelje ne znači samo grižnju savjesti. Vatra je vatra. Doslovno treba shvatiti što je Onaj rekao: **'Idite od mene prokleti u oganj vječni!'** Doslovno. Da, ovo je drugačija vatra nego vaša na zemlji. ali je vatra.

Vama je naše stanje posve neshvatljivo. Ali naša najveća muka sastoji se u tome što nikada nećemo vidjeti Boga. Čudno, da te u vječnosti trajno muči ono za što ti na Zemlji nije bilo stalo. Ali tako je to. Dok nož leži na stolu čovjek se ne uzrujava., ne osjeća njegovu oštrinu. Ali zarini mu ga u srce, pa će osjetiti što je njegova oštrina. Tako je sa nama. Sada u vječnosti osjećamo gubitak Boga. dok smo na Zemlji to samo izdaleka gledali.

Svi prokleti u Paklu ne trpe jednako. Katolici trpe više nego drugi, jer su imali više milosti koje su proigrali. Trpi više onaj tko je više znao. Tko je griješio iz zlobe teže pati od onoga tko je griješio iz slabosti. Ali nitko ne trpi više nego što je zaslužio. O, da to nije tako! Barem bi opravdano mrzila! Ti si mi nekoć govorila da svatko svjesno odlazi u Pakao. Smijala sam se tome. Smatrala sam: u pravi čas već ću sebi nekako pomoći. A ipak sam svjesna istine koju sam koji put u sebi ponavljala. Ano. ako izne-

nada umreš, otići ćeš Bogu nespremna. Snosit ćeš posljedice. Nisam se obratila. Zla navika me je povukla. Povratak je sve teži što je čovjek stariji. Tako me je smrt zatekla nepripravnu.

Pred tjedan dana, govorim po vašem načinu brojenja. jer je ovdje sve drugačije, otišla sam sa mužem na izlet. Bila je nedjelja, posljednji dan moga života. Uživala sam. Bio je prekrasan sunčan dan. Obuzeo me poseban osjećaj sreće i zadovoljstva. Kada smo se navečer vraćali kući moj je muž izgubio vlast nad volanom, jer ga je zaslijepio automobil, koji je dolazio iz suprotnog smjera. Tresak .... i vrisak: Isuse! Nije to bio pobožan zaziv, nego spontani krik nastao iz straha. Osjetila sam užasnu bol. Što je ona prema ovim mukama! Zatim mi se sve zamračilo. Zanimljivo. onoga jutra kada sam se spremala na izlet sijevnula mi je misao: nedjelja je, kako bi bilo da još jednom odemo na Misu? Zvonilo je i kao da me je dozivalo. Presjekla sam misao sa jednim odlučnim: ne! Kako to da jednom zauvijek ne mogu to izbiti iz glave? Što je bilo poslije smrti, preuzimam posljedice. Sada ih snosim.

Što se sa mnom dogodilo nakon smrti, ti to znaš. Ja ne znam. Mi redovitim putem ne možemo znati što se zbiva na svijetu. Ali znam da sam se u trenutku odvajanja duše od tijela našla u nekoj svjetlosti koja zasljepljuje. Dogodilo se kao u kazalištu, kada se sva svjetla u dvorani ugase. Osvijetljen je samo prizor na pozornici, prizor moga života. Duša mi se ukazala u zrcalu: sve prezrene milosti od prve mladosti do zadnjega 'ne', što sam ga izgovorila u nedjeljno jutro. Osjećala sam se kao zločinac pred kojim

defiliraju njegove žrtve. Žalim li? Ne! Sramim li se? Ne! A ni izdržati nisam mogla pred licem Boga, kojega sam prezirala. Tako je ostao samo - bijeg. To je bio Posebni sud. Na onom istom mjestu gdje je ostalo ležati moje mrtvo tijelo. Nevidljivi sudac rekao je: **'Idi!'** Kao jezičac svijetlo plavičastog plamena, pala sam u Pakao."

Svaki čovjek, osobno i posve slobodno, snosi odgovornost za svoju vječnu sudbinu. Bog ne može biti kriv, jer onda ne bi mogao biti BOG. On svakom čovjeku omogućava vječno blaženstvo, a nikoga ne određuje na vječno prokletstvo. Vlastitu tragediju čovjek nosi u sebi.

(Veritas 9/1966. Ivan Čuk, svećenik)

GLAS UREDNIŠTVA

Da nas ne bi netko krivo razumio misleći da želimo provoditi "apostolat straha", moramo skrenuti pažnju da ne sporimo uzvišenu činjenicu da Božja Ljubav nadvisuje Božju Pravdu. Stoga i ovu knjižicu treba promatrati kroz cijeli naš izdavački opus. Sedam edicija ili nakladničkih cjelina govori o Božjoj Ljubavi, a svega dvije "Glas iz Čistilišta" i "Mistična svjedočanstva" o Božjoj Pravdi. Mnogo je instrumenata u orkestru koji proizvode lepršave i lake note, ali je potreban i barem jedan kontrabas da im dade temelj, čvrstinu i ozbiljnost, da se ne raspršе i ne izgube.

Stara mudra izreka koje se danas malo tko spominje govori: **Božja Ljubav bez Straha Božjega je kao zvono bez bata!**

Na pojedinim starim slikama možemo vidjeti svece kako u ruci ili na stolu drže ljudsku lubanju, da ih podsjeća na Posljednje stvari; Smrt, Sud, Raj i Pakao. Ta pomisao im je davala dodatnu snagu da izdrže na strmom putu kreposnog života. Takvo što bilo bi doista neprimjereno u našem vremenu, ali čitanje ove knjižice ili slične, barem jednom godišnje, možda bi nam s vremena na vrijeme uzdrmalo uspavanu savjest i dalo snagu za nove pobjede!

Potrebno je da čovjek spozna dvije stvarnosti: Slavu Božju i kaznu paklenu. Ljudi slavom privućeni i kaznom prestrašeni čuvaju se grijeha i od njega se odvraćaju.

(Izlaganje o apostolskom vjerovanju)

PROKUŠANA OGNJEM

Prošlog je ljeta, za velikih vrućina požar zahvatio ne samo šume, nego i obiteljske kuće. Kada su se stanovnici vratili na zgarišta, ustanovili su da im je izgorjelo sve što su posjedovali. Prvu nedjelju nakon te tragedije mjesni je svećenik na propovijedaonicu donio malu, keramičku vazu, jedini predmet koji je ostao čitav u njegovoj izgorjeloj kući. Upitao je okupljene vjernike: "Znate li zašto ova vaza nije izgorjela?"

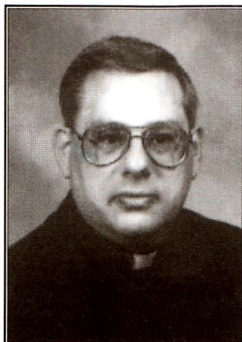
I sam je odgovorio na svoje pitanje: ***"Zato što je već jednom prošla kroz oganj!"***

V.G.

* * *

Idući broj nakladničkog niza "Mistična svjedočanstva": ***"Verdi Garandieu - odbačeni svećenik upozorava na Pakao"*** *prijepis je audiozapisa jednog egzorcizma u kojem se javila duša jednog odbačenog svećenika iz Pakla i govorila o razlozima svoga pada.*

SADRŽAJ:

PORUKA ŽUPNIKA SCHEIERA

"Moj je zadatak kazati svim ljudima, osobito svećenicima, da Pakao postoji i da svatko može doći u njega."

"Naučio sam svoju lekciju! Ali Gospodin mi je morao slomiti kralježak i zagroziti mi se vječnim Paklom da bi svoju pažnju upravio na Njega. Nikad se više neću vratiti svojem prijašnjem životu - nikada više!."

Župnik Steven Scheier